

Sondring, som Traditionen, Jordbundsforholdene, Befolkningens Karakter m. m. har ført med sig. Der er to Typer: den jydste Hest og den røde fynske Ro, det er de to Typer, der skal arbeides paa. Jeg tror, at man kan gjøre, hvad man vil, man kan sætte lette Hingste eller svære jydste Hingste paa Verne, og man vilde dog aldrig faae en Hest, der vil have Betydning for Udførselen. Jeg anser det i det Hele for meget tvivlsomt, om det nogensinde vil betale sig for Verne at opdrætte Heste til Udførsel, jeg tror, at paa Verne er det for Tiden Meierbruget, der maa blive Gjenstand for Interesse, og der maa man derfor lægge Vind paa at producere gode Køer, men Verne maa ikke producere Heste uden til eget Brug. Med Sjælland er det en anden Sag, Syden egner sig til at opdrætte Heste, og han har en Kunde, Han spørger kun om, hvad hans Kunde vil have, og naar hans Kundes Ønske og hans egen Interesse falder sammen, saa opfylder han Kundens Ønske. Naar Tybsteren vil have laadne Ben, saa faar han laadne Ben, saa kan Stutteriet komme og forlange glatte Ben, Syden har kun de laadne. Der er flere Punkter, som jeg kunde have Øyst til at berøre, jeg skal dog ikke opholde det høie Thing længere, men jeg kunde nok have Øyst til at udtale mig lidt nærmere om dette Udtryk i Nr. 4 af den nye § 1: „Foranstaltninger, der paa anden Maade sigte til Husdyravlens Fremme.“ Jeg kunde ønske, at dette Udtryk blev noget nærmere præciseret, uden at det just havde noget Bindende ved sig; om der f. Ex. blev sagt, til Kvægafslforeninger, Konsulentvirksomhed eller deslige. Det blotte Udtryk „andre Foranstaltninger“ er mig lidt for løst. Saa er der en Ting, som jeg tror vilde have stor Betydning for Landet, om Udvalget havde indstillet den, og det var, om det havde bestemt Beløb til Præmiering særlig af smaa Kvæghold. Det er et Forhold, som ikke kan afhjælpes ved Dyrskuer. Dette at gaa hjem og se, hvorledes en Mands Køer ere, er Hovedsagen. Han kan jagtens trække nogle enkelte Køer hen paa et Dyrskue; men man faar ikke derved at vide, om han hjemme har en saa ensartet Besætning, at det tyder paa en vis Intelligents og Dygtighed hos Manden til at producere Køer, som han kan være sikker paa har en vis god Ensartethed, saa at Kalben ligner Moderen, man faar ikke Noget at vide om den Maade, hvorpaa han blander sin Race, saa at der bliver Ensartethed i hans Besætning. I det Hele taget vil jeg sige, at naar der ved Sagens første Behandling fra flere Taleres Side har været reist Tvivl om de smaa Dyrskuers Betydning, tror

jeg heller ikke, de fleste af dem have stor Betydning for Husdyravlen. Det kan være udmærkede Forlystelser og Sammentomster, hvor Folk komme sammen, spise og drikke godt og more sig paa bedste Maade. Der var en Gang en Mand, som sagde om saadant et Dyrskue, at det var et Sted, hvor en Mand trak en Ro ud om Morgenen og en Bjørn hjem om Aftenen. Det vil jeg nu ikke sige. Jeg tror ogsaa, at Dyrskuer kan være meget gode som Følgeforlystelser, som et Sted, hvor Folk komme sammen, tale sammen og more sig paa bedste Maade. Men jeg tror ikke, at vore smaa Dyrskuer har stor Betydning paa Husdyravlens Omraade. Det er ogsaa klart, at det kunne de ikke have. For det Første ere Dommerne godmodige — det ere vi Danste jo gjenmemgaende. De kende personligt alle de Mennesker, som fremstille Dyr der, og saa længe de have Præmier, saa uddele de dem selv til Saadanne, der komme med Heste, som aldrig skulde have Præmier. Man synes, at det er Synd, at den Mand, som har truffet saa langt med det Dyr, ikke skal have Præmie, og saa faar han en lille Præmie, om Hesten saa er aldrig saa spattet. Det er heller ikke nogen vanskelig Sag at trække til et Dyrskue med nogle Kreaturer. Det kan man let, selv om man skal møde med en Samling. Nævnlig en større Gaard kan let møde med en ensartet Sammensætning; men derfor er det ikke sikkert, at Mandens øvrige Køer hjemme egne sig til Præmiering. De smaa Husdyr, som fremstilles der, har jeg flere Gange været med til at bedømme, og det har været rent paradisk. Der har været Tilfælde, hvor vi havde flere Præmier, end der var fremstillet Dyr. Dermed vil jeg ikke sige, at der jo kan være andre Landbosforeningsdyrskuer, hvor det gaar anderledes til, saaledes maasse ovre i Sjælland, hvor jeg ikke er kjendt med Forholdene; men jeg er ret godt kjendt med Forholdene paa Verne og særlig paa mit eget Hjemsted, hvor jeg har været Dommer i flere Aar. Jeg tror altsaa ikke, at de smaa Dyrskuer vilde virke Synderligt til Husdyravlens Forbedring. En anden Sag er det med Distriktdyrskuerne. Der ere Dommerne strængere, Kritiken skarpere; jeg tror ogsaa, at Dommerne ere mere sagtyndige. Jeg lægger betydelig mere Vægt paa dem. Hermed skal jeg foreløbig slutte. Da der er Mulighed for, at Rigsdagen ikke vil blive sammen saa længe, at det andet Thing kan blive færdigt med denne Lov, vil jeg ikke stille Vædringsforslag, men jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om ikke den Tanke, som jeg fremstillede for, om Præmiering af særlige smaa Kvæghold, kunde